Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste Maj 1886. 35te Aargang.

Tale af Hr. James K. Applebee,

holdt i Congregational-Kirken i Boston, Søndagen den 7de Februar 1886.

Det er meget sjældent, at vi finde en Mand, som selv lever efter, hvad han tror og forkynder at være Sandhed og Ret, men det er meget sjældnere at finde en Nation, som kan opnaa samme heltemodige Højdepunkt. Jeg frygter for, at den amerikanske Nation maa klassificeres blandt dem, hvis Forsøg paa at efterleve sine egne Principer ere mislykkedes.

I den amerikanske Grundlov er der en Paragraf, der forbyder Kongressen at udgive Love vedrørende Religion. Denne Paragraf bliver bestandigt overtraadt paa et tusinde forskjellige Maader. Den brydes naar religiøse Ceremonier anvendes i Folkeskolerne, den brydes naar religiøse Prøveeder fordres af Domstolene, den brydes, naar Statens Midler bliver anvendt i sekteriske Øjemed, den brydes ved enhver Sabbatslov, den brydes hver Gang en Kapellan bliver indsat i Hæren eller Flaaden, den brydes hver Gang en Præsident eller Guvernør udsteder sin Bøn- eller Taksigelsesproklamation, den brydes paa det groveste naar Kirkeejendom fritages for Beskatning. I mange af Staterne er der kriminelle Forbedringsanstalter, hvilke ere understøttede af offentlige Midler. Protestantiske Gejstlige ere blot tilladte at besøge disse Anstalter en Dag i Ugen, og ere da blot tilladte at give nogle faa farveløse Formaninger, medens katholske Præster ere tilladte at aflægge et Besøg der tillige paa andre Dage, om Fredagen, paa Alle Helgens Dag, og da at holde Messe paa Skatteydernes Bekostning.

Den romersk-katholske Kirke har det Uheld at forsyne vore Fængsler med det største Antal Forbrydere. Dersom deres Messer ikke kan hindre deres Trosfæller i at komme i Fængsel, er det for meget at forlange, at Skatteyderne skulle betale Messe for Forbryderne, efter at de ere i Fængsel. Det er en forkert Ide, at en Mand, som maaske forrige Uge i en mørk Nat slog og plyndrede en Anden, nu da han er sendt til Fængslet bekjender sig at tilhøre en eller anden Sekt og fordrer religiøs Trøst, at dette gives ham paa Statens Bekostning.

Dersom hans Religion ikke kunde holde ham ude af Fængslet, er det bedre, at han i det Mindste for en Tid undværer denne Religion, medens han er indenfor Fængselsmurene. Lige saa sikkert som Fængselsdøren holder Forbryderen inde, lige saa sikkert skulde den holde Præsten ude. Dersom Præsten har fejlet i at bevare Manden fra at komme i Fængsel, skulde han ej heller have Ret til paa Embeds Vegne at besøge ham, efter at han er kommet der.

Det er højst besynderligt, at medens det amerikanske Folk praktisk gjøre saa meget for at forene Religion med Statsstyrelsen og derved bryder Grundloven, der forbyder Statens Indblanding i Religionsaffærer, saa er Hovedanklagen imod Mormonerne i Utah netop den, at Kirken og Staten ere forenede, og derfor maa Mormonerne undertrykkes og specielle Love udstedes i dette Øjemed. Det er meget let at bevise, at Kirken og Staten ere mere sammenføjede i mange andre Stater end i Utah. Jeg tilstaar, at Mormonerne drømme om en herlig Tid, da alle Mennesker skulle blive Mormoner, og Ingen skulle modstaa dem, men Alle erkjende deres Kirkes Overherredømme. Men Mormonerne ere ikke de eneste, som tro saaledes. Dersom Mormonerne skulle udryddes, fordi de nære et saadant Haab, hvorfor søger man da ikke at udrydde andre religiøse Samfund, som tro netop det Samme? Næsten alle kristne Sekter, som jeg kjender, vugge sig i samme salige Drøm.

Det vilde ikke være vanskeligt at samle Uddrag fra Mormonernes Skrifter, som bevise, at de tro, at al verdslig Regjering skal bøje sig for deres Kirke, naar den faar sikkert Fodfæste, men det vilde være højst uretfærdigt at tage saadanne Uddrag som Bevis paa, at Mormonerne nu ere i Oprør mod Regjeringen. Det vilde være lige saa fornuftigt at sige, at Adventisterne ere Oprørere mod de forskjellige Regjeringer, under hvilke de leve, fordi de tro paa Kristi anden Tilkommelse, og at han vil regjere paa den forløste Jord.

Heri bestaar efter min Mening det store Fejlgreb, som Skribenter imod Mormonerne gjøre sig skyldige i. De have citeret disse højtravende Udtryk, som Mormonforfattere have brugt ved Beskrivelsen om deres Kirkes Fremtid, og saa spørges der: Kunne Mænd, som tro saadanne Lærdomme, være tro og hengivne Borgere under nogen som helst Regjering? Det er netop dette Fejlgreb, som en Skribent i „Andover Review", Pastor D. L. Leonard, gjør sig skyldig i. Han citerer f. Eks. en Mormonskribent, en Hr. Orson Spencer, som siger: „Præstedømmet er den Myndighed, gjennem hvilken Gud styrer, oplyser, frelser og fordømmer alle Mennesker. Gjennem Præstedømmet styrer og leder han alle Ting. Udenfor dette findes ingen af Herren anerkjendt Autoritet. Konger, Fyrster, Herskere og Ledere, som ikke ere ordinerede og beskikkede gjennem Præstedømmets Myndighed, tilrane sig deres Magt. Jesus selv udøvede al sin Magt gjennem de forskjellige Grader af Præstedømmet. Lydighed er alle Menneskers hellige Pligt. Derfor maa alle Regjeger, civile og huslige, Forretnings- og Handelsforetagender rette sig efter Guds inspirerede Præstedømmes Raad. Ved denne Myndighed skulle alle denne Verdens Riger, være sig aandelige eller timelige, kristne eller hedenske, forenes til et Rige, som vil indbefatte Politik, Kunst, Videnskab, Handel og Religion. Konger og Regenter skulde vælges af Gud igjennem hans Præstedømme, af hvilket de selv bære en Del; thi uden at være

ordineret til Præstedømmet kan ingen Mand regjere i Guds Rige. Jesus Kristus vil oprette et timeligt lige saa vel som et aandelig Rige. Det er underligt hvorledes Sekterne kunne komme paa den Tanke, at hans skal blot være aandeligt og ikke tillige et timeligt Rige."

Naturligvis er alt dette overdrevet, men det er ikke værre end hvad Tusinder af gode Kristne i Aarhundreder have sagt, lige fra Paven og nedad, eller om I behage, fra Paven og opad.

Samme ærede Forfatter citerer Følgende fra Apostelen Parly P. Pratt: „Præstedømmet besidder Magten og Myndigheden til at give Love og Forordninger til Individer, Menigheder, Fyrster, Nationer og hele Verden; til at indsætte Konger, Præsidenter, Guvernører og Dommere, samt til at salve og ordinere dem til deres hellige Kaldelser; til at lære, advare og irettesætte dem ved Herrens Ord. Disse ere Guds Repræsentanter eller Ministre iblandt Menneskeslægten. At annamme dem, at efterkomme deres Raad, at føde, klæde, og understøtte dem, er regnet det Samme, som om det var gjort til Guds Søn selv."

Dette Sidste er jo blot en Omskrivning af Kristi egne Ord: „Hvo, som annammer Eder annammer mig, og hvo som annammer mig, den, som har sendt mig." Jeg indser ikke, hvorfor Mormonerne ej maa tage et Stykke af Bibelen til deres Trøst, da alle andre Kirkesamfunds Præster saa glubsk sluge alt hvad der behage dem.

Hr. Leonard citerer ligeledes Følgende fra Orson Pratt, og kalder det en formastelig Paastand: „Guds Rige er den eneste lovlige Regeringsform, der eksisterer nogensteds i Universet". Nu vel, er det ikke sandt? Kan nogen anden Slags Regjering med Undtagelse af Djævelens, eksistere nogensteds i Universet?" Hvert Folkeslag, som paatager sig at regjere ved Love af deres egen Opfindelse og gjennem Embedsmænd af deres eget Valg er ligefrem i Oprør mod Gud. I 1700 Aar (fra 1830 og tilbage i Tiden) vare Nationerne aldeles uden sand og lovlig Regjering." (Sandt igjen.) „Alle deres Kejsere, Konger, Fyrster, Præsidenter og Magthavere optraadte uden Myndighed. Ikke en af dem var kaldet af Gud. Ikke en af dem erholdt nogen Aabenbarelse eller Lov fra ham. Deres Autoritet er altsammen selvtagen. Deres Love ere fabrikerede af deres egen tilranede Magt, og hele Regjeringssystemet fra først til sidst er en Masse usammenhængende, uforenelige Elementer, der staa i direkte Modstrid til Guds Rige. Den Almægtige har forordnet, at alle disse jordiske Riger skulle nedbrydes, deres Troner omstyrtes og Nationerne omvæltes, at alt maa blive beredt for Guds Riges Oprettelse, hvilket alle Andre maa underkaste sig eller nedstyrtes evindelig."

Hvad mig selv angaar, er jeg ikke meget hjemme i Mormonernes Literatur. Jeg har ikke læst andet deraf, end hvad ortodokse Kristne have citeret i deres Bøger for dermed at bevise Mormonernes Daarlighed. Jeg antager derfor, at jeg har læst det Værste, deres Literatur indeholder. Pastor Leonard har i „Andover Review" indrykket det Stykke, jeg nylig oplæste som et Bevis paa Mormonernes totale Fordærvelse. Til mig beviser det netop det Modsatte. Jeg veed, og hver fordomsfri Læser af Verdenshistorien veed, at vi aldrig have haft et sandt Guds Rige paa Jorden; at gjennem den lange mørke Middelalder vare Nationerne „uden sand og lovlig Regjering", og vi vide ogsaa, at hvad Regjeringssystem Nationerne den

Gang havde, bestode „af en Masse usammenhængende. uforenelige Elementer, der er i direkte Modstrid til Guds Rige". Om Mormonerne er udkaaret til at skaffe os „det evige Rige, som alle Andre skulle underkaste sig" er et Punkt, som er aabent for Diskussion. Mormonerne ere selv meget villige til at diskutere derom, og de ere de sidste af alle Mennesker til at forbande Andre, som ikke kunne se Sagen lig dem.

Hvor uretfærdigt er det ikke at stemple Folk som utro og forræderiske mod alle bestaaende Regjeringer, fordi de nære saadanne Drømme om, hvorledes Regjeringer burde være. Dersom Mormonerne ere utro og forræderiske i dette Stykke, da ere Medlemmerne af alle andre Kirkesamfund ligesaa. Alle Kirkesamfund tro paa et Millennium af et eller andet Slags, og mere gjøre Mormonerne heller ikke.

Det vil ses at alle de Uddrag, som jeg har gjort, og for hvilke jeg er Hr. Pastor Leonard skyldig, uagtet han anførte dem i en hel anden Mening end den, i hvilken jeg har anvendt dem, peger hen til Fremtiden. De skildre hvad Verdens Regjeringer ville blive til, naar Mormonkirken bliver den Styrende, formedelst det, at alle Mennesker ere blevne Mormoner. De have intet Hensyn til Verdens nuværende Tilstand, da deres Samfund jo er som en Draabe i Havet.

John Taylor sagde i 1853: „Præstedømmet er den eneste lovlige Myndighed paa Jorden, og alle Nationer skulle bøje sig for samme." Den Nationernes Underkastelse er altsaa noget, som skal ske i Fremtiden. Der kan ingen fornuftige Indvendinger gjøres imod Mormonerne, fordi de hengive sig til disse gyldne Drømme om deres Fremtids Storhed. Det skader Ingen. Alle Fortidens og Nutidens Kristne have haft lignende Ideer.

Det eneste som vi Hedninger behøve at bekymre os om angaaende Mormonerne er: Hvorledes ville Mormonerne behandle os, medens deres Surdejg gjennemsyrer den ganske Menneskeslægt? Have vi noget at frygte fra dem? I Forhold til som de stadfæster deres Ret til at dyrke Gud paa deres Maade, ville de indskrænke, afskære eller fratage os vor Ret til at dyrke, som det tykkes os for godt? Dersom vi skulde dømme efter Fortidens Erfarenhed, i Tilfælde af at Mormonernes Drøm virkelig skulde gaa i Opfyldelse, da have vi god Grund til at frygte. Ulykkeligvis for Verden har intet Samfund erholdt nogen verdslig Magt, førend det har begyndt at undertrykke andre Samfund, fordi de saa Tingene i et andet Lys. Men Mormonerne have haft Magten til at forfølge andre, og dog have de aldrig gjort det. De have vist sig meget tolerante mod anderledes Troende. Blandt deres Trosartikler findes følgende: „Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage.

Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, ære og opretholde Lovene.

Vi tro, at Enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, maadeholden, velgjørende, dydig, oprigtig og gjøre Godt til Alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi tro Alt, vi haabe Alt, vi have udstaaet Meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at udholde Alt. Vi eftertragte Alt, hvad

der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt."

Dette er en ædel Trosbekjendelse for hver Mand, og jeg tror, at ethvert rettænkende Individ maa tilstaa, at Mormonerne som et Hele taget i deres Gjerninger ikke have beløjet denne Trosbekjendelse. Naar man erindrer, under hvilke Omstændigheder Mormonfolket er blevet til, de Forfølgelser og Trængsler, de have været underkastede, hvorledes de ere blevne samlede fra Samfundets laveste Klasser — er det et Under, at de have gjort saa vel, som de have. De ere ikke de dyriske Vellystninge og rovgjerrige Bedragere, som arrige religiøse Redaktører beskrive dem. Deres Moralitet er højere end Moraliteten iblandt Kristendommen i Almindelighed. De ere tro til den amerikanske Grundlov. John Taylor siger: „Om Grundloven, som vi agte saa meget, og som enhver amerikansk Borger skulde agte og ære, sagde Joseph Smith, at den var skreven ved Inspiration fra Gud."

Med hvad Ret kalde ortodokse kristne Skribenter dette for væmmeligt Smiger? Hvorfor er det væmmeligt i Mormonernes Mund og ikke i andre Menneskers? Mormonerne vare iblandt de allerførste, som modarbejdede Slaveriet. „Bed Kongressen," sagde Joseph Smith i Aaret 1844, „at betale hver Mand en rimelig Pris for hans Slaver af Overskuddet fra Salget af Regjeringsland og af det, som kan spares ved en Nedsættelse af Kongresmedlemmernes Løn. Bryd de stakkels Sortes Lænker, og lær dem at udføre Arbejde som andre Mennesker; thi en Times sand Frihed paa Jorden er mere værd end en hel Evighed af Trældom."

„Mange Aar førend disse ædle Tanker bleve udtalede," siger T. W. Curtis, „var en af Anklagerne mod Mormonerne i Missouri at de førte frie Negre med sig ind i Staten. De samme Folk dreve dem ud af Missouri og søgte at fæste Slaveriet paa den ny optagne Stat Kansas, og endnu senere kjæmpede de med Vaaben i Haand imod Unionen."

Atter, paa en Tid, da ortodokse kristne Kirkesamfunds Medlemmer uden Blusel eller Medynk drev Handel med Mennesker, optraadte Mormonkirken, svag som den var, ene imod Slaveriet. Selv om Joseph Smith virkelig var en saadan fanatisk Bedrager, som han bliver skildret af Mange, tror jeg, at Gud var mere paa Mormonernes Side den Gang end paa de Kristnes, som forsvarede og understøttede Slaveriet.

I enhver Generation er der altid nogle fremtrædende Spørgsmaal for Folket at løse, hvilke tjene som et Tegn paa Slægtens moralske Standpunkt og Udvikling. Vi have ogsaa saadanne Spørgsmaal at løse i vor Tid og Slægt, og jeg vil nævne iblandt disse: Indianerspørgsmaalet, Maadeholdssagen, Arbejderspørgsmaalet, Undervisningsæmnet, Religionsfrihed og Kvindernes Stemmeret. Jeg nævnede Kvindernes Stemmeret sidst, ikke fordi jeg anser den for at være af den mindste Betydenhed, men fordi jeg kommer til at behandle dette Æmne i Forbindelse med Mormonspørgsmaalet, naar jeg kommer til at omhandle deres Polygami, hvilket jeg ikke vil have Tid til i Dag. Om vi imidlertid udelade Spørgsmaalet om Kvindernes Stemmeret af vor Betragtning og holde os til de andre fem, ville vi faa at se, at Mormonerne, om de ikke ere foran os, i det Mindste ere lige saa langt fremme som vi.

Vi ville begynde med Indianerspørgsmaalet. Mormonerne have endnu aldrig bedraget en Rødhud, tværtimod, de have efterlignet William Penn i deres

Behandling af Indianerne. Derfor kan ogsaa en Forfatter iblandt Mormonerne med Stolthed skrive: „Det er blevet os lært at behandle Indianerne med Venlighed, og aldrig at tage Fordel af deres Uvidenhed, naar vi kjøbe deres Land, Bøffelhuder, Skind eller Pelsværk. Vor Fremgangsmaade har altid været at føde og klæde dem og civilisere dem og ligeledes at undervise deres Børn. Vi finde ingen halvblods Mormon- og Indianerbørn indenfor vore Grændser." Unionsregjeringen vilde ikke have noget fortrædeligt Indianerspørgsmaal at løse i Dag, dersom de havde fulgt vor Taktik og behandlet de røde Mænd med Ærlighed og Retfærdighed."

Det næste Punkt er Maadeholdenhedssagen. I sit „Visdomsord" siger Josef Smith, at det er ikke godt at drikke Vin eller stærke Drikke, og naar Vin bruges i den hellige Nadvere, bør det være ren, hjemmelavet, uforfalsket Vin; at det ikke er sundt at drikke hede Drikke eller at tygge eller røge Tobak; at stærke Drikke ere til at vaske Legemet med, og at Tobak er en Urt, til Lægemiddel for udvortes Skade og syge Kreaturer; at Urter og Frugter ere skabte til Føde for Menneskene; at Sæd er til Føde for Mennesker, Dyr og Fugle, samt at Mennesker ikke bør æde Kjød undtagen om Vinteren og i Hungersnød." Mormonerne anse ikke disse Lærdomme som en Befaling, men som Raad afpasset efter de Helliges Omstændigheder og visende Herrens Villie. Dog har det haft sin Virkning paa Mormonerne, saa at de næst efter at være det mest sparsommelige Folk i Amerika ogsaa er det mest maadeholdne. Hr. T. W. Curtis siger om Utah — og hans Ord bekræftes af baade Mormoner og Ikke-Mormoner: — Af dets hundrede og fem og halvfjerdsinstyve Tusinde Indbyggere findes blot fem og tyve Tusinde Ikke-Mormoner; men denne lille Minoritet forstaar at gjøre sig bemærket paa forskjellige Maader. Den indehaver alle vellønnede Embeder fra Guvernøren nedad. Dette er hvorledes Civiltjenestens Reform bliver udført i Utah. Af to Hundrede Værtshuse, Billardstuer og Keglebaner drives blot omtrent et Dusin af Mormoner eller Mænd, som gaa under dette Navn. Alle Bordeller og vanærende Indretninger drives og underholdes af Ikke-Mormonerne. Otte og halvfemsinstyve Procent af Hazardspillerne komme fra samme Del af Samfundet, saa vel som fem og halvfemsinstyve Procent af Prokuratorer o. s. v. Firsinstyve Procent af Processerne falde paa samme Flok. Halvfemsinstyve Procent af Selvmorderne ligeledes og firsinstyve Procent af Manddrabere og Barnemordere. Af de et Tusinde Arrestationer, der forefaldt i Salt Lake City i 1881, vare 150 Mormoner og 850 Ikke-Mormoner. I Aaret 1878 kunde man med Sandhed sige, at af Territoriets tyve Countier, af hvilke de fleste vare vel befolkede, fandtes i tretten ikke et Værtshus, Bryggeri, Spillehus, Billardrum eller Bordel, ejheller en Prokurator, Doktor, fremmed Præst, Tigger eller Politiker.

Det tredie Punkt var Arbejdsfagen. Det tilstaas fra alle Sider, at den eneste Løsning paa dette vigtige Spørgsmaal er i Ko-operation eller Fællesforeninger. Mormonerne have endnu ikke haft noget Arbejdsspørgsmaal at brydes med, og hvorfor ikke? Svaret kan man finde i en Artikel, skreven af Hon. James W. Barclay, Medlem af det brittiske Parlament i »Nineteenth Century«. Han siger: „Mormonsamfundet er at betragte som en eneste stor Familie, sammenbundne ved fælles Tro og Pligter, af hvilke en af de vigtigste er, at sørge for de Fattige

og Nødlidende. Til samme Tid har ethvert Individ fuldkommen Handlefrihed. Der øves ingen Tvang mod nogen Mormon med Undtagelse af den offentlige Mening om ham iblandt hans Trosfæller. Alle ere lige. Der er ingen priviligerede Klasser iblandt dem, men de regjere i Ordets fuldeste Betydning sig selv."

Det er vanskeligt at indse, hvorledes Arbejderuroligheder skulle kunne opstaa i et Samfund lig dette. Mormonerne have udviklet Fællesforeningsideen langt fuldstændigere end noget andet Samfund i dette Land. Brugsforeninger eksistere iblandt dem under Navn af „Enoks Orden". Det er Hensigten med denne Orden at helliggjøre Salt Lake City, saa at den med Tiden kan blive værdig til at optages til Himmelen lig Enoks Stad fordum. Men de arbejde for dette Øjemed paa en særdeles fornuftig Maade. De synes at tænke, at en Stad er kun skikket til at blive optagen til Himmelen, naar dens Indbyggere nyde god Føde, ere velklædte og bebo gode Huse. Mormonerne ere, naar Alt bliver betragtet, de mindst fanatiske af alle religiøse Samfund. Deres Tale om et himmelsk Zion har givet dem et praktisk Begreb om Oprettelsen af et jordisk Zion, en Stad, hvor der ikke skal findes Fattigdom, Forbrydelser eller Uorden. I Salt Lake City have de en Brugsforening med en Kapital paa en Million Dollars. Alene for Fragt betaler den 400,000 Dollars om Aaret, og gjør en Omsætning af over fire Millioner i samme Tidsperiode. Der er mange lignende Foreninger over hele Territoriet, hvilke alle ere i en blomstrende Forfatning.

Det fjerde Punkt var Skolevæsenet. Det er en meget almindelig Beskyldning imod Mormonerne, at de misbruge Skolerne ved at lære Mormonprinciper. Ingen Beskyldning kunde være mere ugrundet. Her er Brigham Youngs Mening om dette Emne: „I Forbindelse med Børns Opdragelse kan jeg ikke noksom paalægge Eder Vigtigheden af at lære de Unge af begge Kjøn nyttige Haandværk. Hver ung Mand og Kvinde, hvis fysiske Evner tillade det, skulde lære det Haandværk eller den Beskjæftigelse, som er bedst passende for dem. Unge Mænd, som vælge Landbrug eller Fædrift, skulde lære disse Beskjæftigelser grundigt. Saaledes ogsaa med dem, som lære et Haandværk, de skulle gjøre sig Flid for at lære det til Gavns. Unge Damer skulde fremfor alt lære Husholdningen i dens forskjellige Grene, og lægge sig efter Silkeavlen, saa at deres Klædninger kunne være deres egne Hænders Arbejde, og tillige lære at tilskjære og forfærdige Klæder for sig selv og andre, men de maa til samme Tid ikke forsømme at udvikle de Talenter, der er en saa stor Prydelse til Damer, og som tjene til at gjøre et Hjem saa tiltrækkende."

I den niende Artikel af den nye Stat Deserets Grundlov foreslaa Mormonerne, at „den lovgivende Forsamling skal se til, at et almindeligt, offenligt Undervisningssystem indføres, og tillader Friskoler at blive oprettede paa de Vilkaar, at ingen sekteriske Principer skulle læres i saadanne Skoler, som helt eller tildels opretholdes paa den offentlige Bekostning. Al Lovgivning, henhørende til Skolevæsenet, skal være upartisk og sikre til alle Individer af hvilkensomhelst Race, Farve og Religion lige Rettigheder og Privilegier. Intet religiøst eller sekterisk Samfund skal nogensinde kontrollere eller anvende til eget Brug nogen af de offentlige Midler, der ere bestemte til Statens Skoler eller til Universitetet."

Hr. T. W. Curtis siger: „Det sidste Antimormonforslag, som blev vedtaget

af Senatet, var en Banstraale mod det formodede mormonske Kjætteri — Forening mellem Kirke og Stat. En af Paragraferne i nævnte Forslag forbyder Brugen af Kirkens Bøger i Utahs offentlige Skoler og gjør den territorielle Skolesuperintendent til en Forenede Staters Embedsmand, samt at Mormonkirkens Pengemidler skulle anvendes til et verdsligt Skolesystem. Nogle faa Minuter før Lovforslaget vedtoges, blev et beediget Vidnesbyrd af Superintendenten for Utahs Skoler oplæst i Senatet paa Begjær af Mormonernes Repræsentant, John T. Caine, hvilket tydeligt beviste, at Mormonisme aldrig bliver lært i de offentlige Skoler, og at Kirkens Bøger aldrig have været brugte. Lovens Ophavsmand foreslog derfor, „at nævnte Paragraf bliver udstrøget“. Dette var let nok, men den falske Fremstilling havde allerede gjort sit Værk. Man kan næppe læse et religiøst Blad, som omtaler Mormonismen, uden at finde denne gamle exploderede Løgn gjentaget. Ingen som helst Religion læres i Utahs Kommuneskoler.

Mit sidste Punkt var Spørgsmaalet om Religionsfrihed. Efter hvad vi lære af Verdenshistorien, kunde man vente, at Mormonerne vilde forfølge anderledes Troende. De første Dages Kristne begyndte at forfølge andre, lige saa snart som de ansaa sig for stærke nok til at gjøre det. Mohammed grundfæstede sit Rige med Sværd i Haand. Mormonismen gjør Fordring paa at være en ny Aabenbarelse fra Gud. Den siger sig at indsamle Herrens Hellige, og den kalder alle Mennesker, som ikke tilhøre den, for Hedninger. Vel, haarde Ord bryde Ingens Hals. Jeg har intet imod at kaldes Hedning, forudsat at de, som kalde mig saaledes, give mig Frihed til at tænke, tale og handle som jeg vil, saa længe mine Tanker, Tale og Handlinger ikke forulæmpe Andre. Mormonismen er et Theokrati, det samme er Katholicismen; men skulle vi derfor udgive Love imod dem? I al den Tid, de bleve forfulgte og fordrevne fra New York til Missouri, fra Missouri til Illinois og fra Illinois til Utah, have Mormonerne holdt fast ved Principet, uindskrænket Religionsfrihed. George Q. Cannon siger: Ortodokse og Kjættere, Populære og Upopulære, Mc Closkys, Chapins, Frothinghams, Simpsons, Beechers, Talmages, Cooks og alle Andres Tilhængere, ja selv Afgudsdyrkere, Ingersollianere og Mormoner have fuldkommen Ret til at tro og leve, som de ønske, saa længe som de ikke angribe Andres Rettigheder. Fra den Tid, da Utah først blev befolket, har aldrig nogen hæderlig Mand bleven nægtet en Plads at prædike i eller savnet Tilhørere, uden Hensyn til hvad Sekt eller Samfund han tilhørte.“

Medens Katholikerne byggede deres Kirke i Salt Lake City, tillode Mormonautoriteterne dem at bruge en Sal i Raadhuset til at afholde deres Gudstjeneste i.

Jeg kjender Intet, som er mere brutalt og mere ufortjent end extra Lovgivning mod Mormonerne, hvilket synes at være saa populært i de Forenede Stater nu for Tiden. Man bryder derved Grundloven, der sikrer alle Mennesker Frihed til at dyrke Gud, som de bedst synes om. Man bryder derved de dyrebareste og ædleste Traditioner, som ere nedarvede iblandt det amerikanske Folk. Her er vi, en mægtig Nation paa nær tredsinstyve Millioner Mennesker; paa den anden Side staar en lille Flok, som ikke tæller en Fjerdedel af en Million, bosatte i en afsides Egn af Verden, et Sted, som de selv opsøgte, og som de ved Flid og Besvær have forvandlet fra en Ørken til

en blomstrende Have uden nogen Hjælp eller Bistand fra nogen som helst. Og dog kan denne store Nation, der saa stolt løfter sit Motto mod Himmelen „Frihed oplyser Verden!" ikke lade denne lille hæderlige Flok ude i Bjærgene i Fred og tillade dem efter bedste Evne at virke for deres timelige og aandelige Vel. De fornærme Ingen, disse Mormoner. Deres Intelligents er lige saa godt udviklet som hos nogen Andre i de Forenede Stater; deres Moralitet, der viser sig i deres Kyskhed, Maadehold, Retskaffenhed i Handel og Vandel o.s.v., staa højere end Moraliteten i de Forenede Stater. Og dog maa de undertrykkes, og det af ingen anden Grund saa vidt jeg kan se, end at de have en Aabenbarelse iblandt sig, som, om den ikke har gjort Andet for dem, har gjort dem til hæderlige, retskafne og lovlydige Borgere. Jo! de have et Ægteskabssystem iblandt sig, som ikke mere end ti Procent af denne Kvart Million gjør Brug af. Og dette Ægteskabssystem strider imod Folkets Begreb i disse Stater. Men hvad gjør det? Der kan ingen Ting findes, som er i en mere kaotisk Forvirring end Ægteskabslovene i de Forenede Stater. Hver Stat har Ægteskabslove aldeles forskjellige fra sine Nabostater. Lad de Forenede Stater først blive enige om en almindelig Ægteskabslov, og da kunne de, om end med Tyranni, søge at paatvinge Mormonerne den. Som det nu er, er Regjeringen baade tyrannisk og urimelig.

Det er populært at forbande Mormonerne. Det er den sikreste Vej til at vinde Folkets Gunst. Jeg bryder mig ikke om Moden og lige saa lidt om Populariteten. Det er vor Stolthed, at det 28de kongregationelle Samfund tillader alle religiøst banlyste Mennesker Plads paa dens Platform. Jeg forsvarer Humaniteten, og jeg tror ikke, at en Kvart Million Mennesker kan samles noget Steds paa denne Jord, uden de fortjene human Behandling. Med denne Overbevisning er det, at jeg i Dag har talt et Ord for vor „Mormonbroder", og jeg haaber at faa Lejlighed til at gjøre det samme endnu en Gang eller to.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Tiende.

Mange udvise en Tilbøjelighed for at erholde mere Kundskab angaaende Guds Love, end de allerede besidde; og det er ofte Tilfældet, at en Artikel skreven om et Æmne, der er kun lidt kjendt og forstaaet, og om hvilket kun lidt er aabenbaret, har mere Interesse for nogle Læsere end en Afhandling om et Æmne, med hvilket de ere vel bekjendte, skjønt Sidstnævnte kan være af langt større Vigtighed end det Første. Dersom det bekjendte Princip omhandlet skulde tillige paaminde dem om uopfyldte Pligter, vil det maaske blive endnu mindre interessant, især til dem, som heller ville høre deres Dyder end deres Pligter omtalte. Vi haabe ikke, at saadanne Tanker skulle foraarsage, at nogen af vore Læsere skulle med Ligegyldighed forbigaa de faa Ord, som her ere skrevne paa et bekjendt Æmne, et, som er saa vel kjendt og forstaaet af de Hellige, nemlig Tiende.

En fuldkommen Lydighed til Guds Love vil berettige os til fuldkommen Nydelse af hans Velsignelser; medens en mindre Grad af Trofasthed vil berettige os til en forholdsvis mindre Belønning. Vi tænke og tale i Almindelighed om de Retfærdiges Belønning, som den Grad af Herlighed de ville nyde i det næste Liv, og medens det er ganske rigtig, at vi skulle se fremad til den Tid, da ethvert Haab, som Evangeliet har indgivet os, skal virkeliggjøres, er det ganske overensstemmende med vor Erfaring, at Lydighed til Guds Love bringer os mange Velsignelser i dette Liv.

Ingen Lykke kan maale sig med den, som flyder fra Lydighed til Guds Bud, og det er formedelst denne Lydighed, at de Sidste-Dages Hellige ere de lykkeligste Folk paa Jorden, skjønt de maa møde Verdens Haan og Forfølgelse for deres Lydighed til Herrens Aabenbaringer. Men deres Glæde kunde blive endnu større, dersom de vilde udvise større Tro og Lydighed i deres Pligters Udførelse. Der er Principer i vor Religion, til hvilke vi ikke vise saa stor Lydighed, som vi burde, og Tiendeloven er en af disse.

Det er lidt vanskeligt for nogle af os, som ere blevne opdragne i Verdens Traditioner, at vænne os til den Ide, at Religion bestaar ikke alene i Udøvelsen af nogle faa aandelige Pligter paa Sabbatsdagen, og vi ere langsomme til at antage en Religion, der griber ind i alle Livets Affærer og Forretninger, i enhver timelig Ting, som vi have med at gjøre, saa vel som de, vi formedelst Skik kalde aandelige. Det kan maaske være vanskeligt for os at gjøre Evangeliet til en saadan Hverdagsforretning, som det er bestemt at skulle være, indtil vi komme til Zion; men vi burde leve saa nar derefter som muligt og lære at adlyde Guds Bud, aabenbarede til os, saa vidt som vore Omstændigheder ville tillade det, og ophøre at betragte nogen af dem som af ringe eller uden Betydenhed.

En af Herrens Aabenbaringer siger: „Der er en Lov uigjenkaldelig anordnet i Himmelen, før Verdens Grundvold blev lagt, paa hvilken alle Velsignelser bero; og dersom vi erholde en Velsignelse af Gud, vil det blive ved Lydighed til den Lov, ved hvilken den er lovet." Der er Velsignelser forbundne med Tiendeloven, hvilke vi ikke retfærdigen kunne have Krav paa uden ved at vise Lydighed til den Lov, og det er med et Ønske, at disse Velsignelser maa nydes mere almindeligt iblandt de Hellige i disse Lande, at vi henlede deres Opmærksomhed til dem.

Den højeste og ædleste Bevæggrund, vi kunne have til at adlyde en af Guds Love, er, at han har befalet det. Til en lydig Søn, som elsker sin Fader, kan ingen stærkere Aarsag gives for Lydighed, end at „Fader ønsker det." Men som vore jordiske Forældre fra Tid til anden belønne vor Lydighed med Gaver og Gunstbevisninger, foruden den bestandige Omsorg og Pleje de skjænke os, saaledes velsigner ogsaa vor himmelske Fader os med specielle Velsignelser som Belønning for vor Trofasthed og i Forhold til vor Flid i at tjene ham. Visse Velsignelser ere blevne lovede som Belønning for Lydighed til visse Love. Af en saadan Beskaffenhed ere de Velsignelser lovede til dem, som holde Sabbaten hellig, ære deres Forældre, holde Visdomsordet, betale deres Tiende o. s. v. Disse specielle Velsignelser er nok en Bevæggrund, han giver os til at holde hans Befalinger, og de ere tillige givne med guddommelig Visdom for at modarbejde de Fristelser, med hvilke den Onde søger at bevæge os til at vise Ulydighed mod disse Love. For

Eksempel, hvor bedrageriske og tillokkende ere ikke Fristelserne angaaende Visdomsordets Overholdelse. Fristeren vil fortælle os, at stærke Drikke give os Styrke, og hede Drikke Udholdenhed, og at Tobak er beroligende og gavnlig for Nerverne. Aabenbaringen om Visdomsordet og de Velsignelser lovede dem, som holde det, møde og kuldkaste alle disse falske Anskuelser. Tiendeloven fordrer, at vi skulle betale en Tiendedel af vore Indkomster til Herrens Værk, for dets finansielle Anliggenders Fremme. Det vedrører derfor direkte vore timelige Interesser, og Fristeren er straks tilrede og fortæller os, at vi kunne ikke gjøre dette, at vi ville blive saa meget fattigere, dersom vi gjøre det. Men Herren har sagt os gjennem sine Tjenere, saa vel i fordums Dage som i vor Tid, at vi ville blive velsignede og have Fremgang i vore timelige Affærer, dersom vi betale vor Tiende, og vi ville blive rigere med de ni Tiendedele og vor Tiende betalt, end med det hele og Tienden — Herrens Del — tilbageholdt. Vi tilstaa, at dette er ikke aldeles overensstemmende med Verdens Visdom og Fremgangsmaade, der tilskynder Menneskene til at søge „at erholde alt de kunne, og beholde alt de have", og som vilde sige til den fattige Mand, at han har for lidt at betale Tiende af, og til den Rige, at han har for meget. Men hvor let kan ikke Herren opfylde sit Løfte og belønne vor Tro. Han styrer Formerelsens Kilder og udgyder Rigdommens Velsignelser paa hvem han vil. Dersom vi mangle Livets Fornødenheder, have vi større Krav paa Herrens Hjælp i at erholde dem, naar vi med Beredvillighed adlyde hans Love. Dersom vi ere bange, at vi skulle komme til til at lide Nød, fordi vi adlyde Herrens Bud, da er vor Tro i Sandhed svag. David sagde: „Jeg har været ung og er bleven gammel; men jeg har endnu aldrig set den Retfærdige forladt eller hans Afkom mangle Brød." Det alene at betale Tiende gjør ikke en Mand retfærdig, men vi kunne næppe opfylde al Retfærdighed uden at adlyde et saa tydeligt Bud, og dersom vi have Tro nok til at gjøre det, ville Herrens Velsignelser og Yndest mere end betale os for ethvert Offer og Anstrængelser det maatte koste os. Dersom disse Ideer ikke vare fuldkommen overensstemmende med Himmelens Aabenbaringer, og stadfæstet ved Tusinder af Sidste-Dages Helliges Erfaring, vilde vi betænke os paa at fremsætte dem, men vi ved at den Sidste-Dages Hellig, som forsømmer denne Pligt, berøver sig selv de herlige Velsignelser, som det er hans Privilegium at nyde. Den Ide, at vi er for fattige til at udføre nogen Pligt fordret af os, er forkert og bedragerisk og viser en Mangel paa Tro paa Guds Kraft og Villighed til at holde sine Løfter.

I Aaret 1848, da de Hellige vare meget fattige i Salt-Lake City, bragte en Broder en Sæk Korn til Herrens Forraadshus. Manden, som modtog Tienden, kjendte denne Broders trange Kaar, og bemærkede, at han havde vist ikke meget Korn for sin Families Underhold. „Ja," svarede han, „jeg ved Tiderne ere meget haarde, og jeg frygter, at dersom jeg ikke betaler min Tiende tilfulde, kan jeg komme til at sulte ihjel!"

Den Ide, at vi ere for fattige til at holde Guds Bud, skulde aflægges, og vi skulde i Stedet derfor betragte os for fattige til at undlade at holde dem.

Betalingen af Tiende er aldeles frivilligt for de Hellige, men til samme Tid maa ingen vente at blive delagtige i Herrens største Velsignelser til Mennesker paa Jorden, uden at de øve Tro paa og opfylde saa vel denne Lov, som alle andre, der ere givne for at prøve vor Tro og vise vore oprigtige Hensigter i at annamme Evangeliet. Mill. Star.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8, den 10de April. Tilstede vare: Missionspræsident N. C. Flygare, Medarbejdere paa „Skandinaviens Stjerne"s Kontor C. Hanson og R. P. Marquardsen. Præsident over Kjøbenhavns Konference C. F. Olsen. Forstandere: R. Rasmussen, O. Poulsen, Jens C. Nielsen, N. Jørgensen og C. Hansen. Omrejsende Ældster: J. C. Nielsen, F. N. Christiansen, P. Olsen, J. L. Berg og H. Hansen. Som Besøgende vare Præsidenten for Malmø Konference P. Matson og Ældsterne P. M. Anderson og S. C. Nielsen.

Mødet aabnedes med at afsynge Salmen 211, Bøn af Ældste R. Rasmussen, Salme 139.

R. P. Marquardson blev foreslaaet og antaget som Konferencens Skriver.

Præsident C. F. Olsen gjorde nogle faa indledende Bemærkninger, hvorefter O. Poulsen, Forstander for Nordvest-Gren, aflagde en Rapport over sammes Tilstand. Femten Forsamlinger vare i Vinterens Løb blevne afholdte hos Fremmede, og disse havde haft en god Virkning. De Hellige i den Gren vare gode og trofaste Mænd og Kvinder og Udsigterne for Fremtiden vare lovende.

Forstander for Øernes Gren, N. Jørgensen, sagde, at de havde ikke været i Stand til at udrette meget der; de havde døbt to i Vinterens Løb. Grenen bestaar af 30 Medlemmer, og disse ere meget adspredte.

C. Hansen, Forstander for Bornholms Gren, sagde, at Evangeliet er ikke noget nyt paa den Ø, han troede ikke, at der fandtes en Mand, Kvinde eller Barn der, uden de havde hørt dets Budskab. Grenen bestod af 19 Medlemmer; Skrifter vare blevne uddelte til en Værdi af 12 Kroner.

Jens C. Nielsen, Forstander for Sydvest Gren, sagde at denne Gren tæller 90 Medlemmer, af hvilke Størstedelen ere meget trofaste. 3 ere blevne døbte og 2 udelukte, 37 Hellige holde Stjernen og 6 Fremmede. Udsigterne for Fremtiden ere lovende.

R. Rasmussen, Forstander for Nordøst Gren. Denne Gren tæller 34 Medlemmer, 6 ere blevne døbte og 4 udelukte. Tilstanden var god, og han var godt tilfreds med at arbejde der.

Præs. C. F. Olsen aflagde Rapport over Kjøbenhavns Gren for de sidste fire Maaneder. Den tæller 399 Medlemmer, 11 ere blevne døbte og det samme Antal udelukte. 150 Eksempl. af „Skandinaviens Stjerne" holdes. Søndagsmissionen har under Broder Hagstrøms Ledelse gjort et godt Arbejde, og mange Skrifter og Stjerner ere blevne udlaante og uddelte. Den kvindelige Hjælpeforening bestaar af cirka 100 Medlemmer. De fortjene megen Ros for deres Bestræbelser paa at afhjælpe de Fattiges Nød. Søndagsskolen besøges gjennemsnitlig af en 35 Børn, og de Søstre, som ere kaldte til til at være Lærerinder der, ere meget trofaste og nidkjære i deres Kald. Der er ligeledes en unge Mænds Forening og en unge Kvinders, som udfører et godt Arbejde, og de, der præsidere over disse Foreninger, ere gode og nidkjære Mænd og Kvinder. Salme 245 blev afsungen.

P. Olsen, omrejsende Ældste i Nordvest-Gren, sagde, at han følte sig glad ved at arbejde for dette Værks Fremme; han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og ønskede at vedblive at virke for Herrens Gjerning.

H. Hansen, omrejsende Ældste i Hernes Gren, sagde, at han havde besøgt sine Slægtninge der, og de havde modtaget ham meget venligt, men der var ingen Udsigter til, at nogen af dem vilde annamme Evangeliet. Bad at vi alle maatte forblive trofaste.

Ældste S. C. Nielsen talte en kort Tid til Forsamlingen, hvorefter Salmen Nr. 13 blev afsungen og Mødet sluttedes med Bøn af Ældste C. Hansen.

Søndag Fmd. Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 132. Bøn af Ældste R. P. Marquardson. Sangkoret fra Malmø, som var til Stede, sang en Salme.

F. N. Christiansen, omrejsende Ældste i Nordøst Gren, sagde, at han glædede sig ved at være sammen med de Hellige, og var glad ved den Lejlighed han havde haft til at aflægge sit Vidnesbyrd til sine Medmennesker.

J. L.. Berg, omrejsende Ældste i Sydvest Gren, sagde, at Intet glædede ham mere, end naar han ved Lydighed til Præstedømmet kunde have Lejlighed til at vise sin Nidkjærhed og Kjærlighed til Evangeliet. Fortalte om et Tilfælde, hvor Helbredelsens Gave blev tilkjendegivet paa en tydelig og kraftig Maade.

Ældste J. C. Nielsen af Kjøbenhavns Gren sagde, at han havde virket paa Bornholm og i denne Gren; han havde haft Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd til Mange, følte stor Glæde i sit Arbejde og ønskede at vedblive at virke for dette Værks Fremme. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at sætte gode Eksempler. Kjøbenhavns Sangkor sang Salmen Nr. 146.

Præsident C. F. Olsen aflagde dernæst en samlet Rapport over Konferencen. Den tæller 581 Medlemmer, 23 ere blevne døbte, 19 udelukte, 3 døde, 16 Voksne og 5 Børn emigrerede. Der holdes 255 Eksemplarer af „Skandinaviens Stjerne" og 140 af „Ungdommens Raadgiver". Der er 2 Kvindelige Hjælpeforeninger, 1 Unge Kvinders og 1 Unge Mænds Forening og 1 Søndagsskole. Han gav derefter en Række af gode Raad og Lærdomme til Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed.

Præsident N. C. Flygare talte til Forsamlingen om Præstedømmets Myndighed, om Overtrædelse af Guds Bud og Love, om Guds Riges Oprettelse paa Jorden i de sidste Dage ved Engles Sendelse, og hvorledes hele Verden modstaar de Hellige. Malmø Sangkor sang en Salme. Taksigelse af Ældste S. C. Nielsen.

Efterm. Kl. 2.

Salen var godt opfyldt af Hellige og Fremmede. Sang af Malmø Sangkor. Bøn af Ældste Jens C. Nielsen. Kjøbenhavns Sangkor sang Salmen Nr. 140.

Præsident Olsen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

P. Matson, Præsident for Malmø Konference, talte til Forsamlingen om Tro og Gjerninger, og viste, at Tro uden Gjerninger gavner Intet. Talte om Aabenbaring i de sidste Dage og formanede de Hellige til Trofasthed i deres Pligters Opfyldelse. Salme Nr. 216 af Kjøbenhavns Sangkor.

Ældste J. C. Nielsen af Kjøbenhavns Gren holdt en kort og fyndig Tale om Evangeliets første Principer. Sang af Malmø Sangkor. Taksigelse af Ældste J. M. Anderson.

Aften Kl. 7.

Efter Sang og Bøn af Ældste C. Hansen talte Ældste C. Hansen til Forsamlingen. Han glædede sig ved at have Lejlighed til at samles med de Hellige i

Konference; talte en Tid paa Evangeliets første Principer.

Ældste N. P. Marquardson talede en kort Tid til Forsamlingen.

Præsident C. F. Olsen holdt en interessant og lærerig Tale, der blev lyttet til med spændt Opmærksomhed.

Præsident Flygare talte om den Organisation, som burde findes i Kristi Kirke, om Frafaldet og Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden. Konferencen sluttedes derefter til ubestemt Tid. Salmen 273, Nærmere Gud til Dig, blev affsungen.

Taksigelse af Præsident N. C. Flygare

Mandag Formiddag Kl. 10 mødte Zionsældsterne og nogle faa andre Brødre paa „Skandinaviens Stjerne"s Kontor, hvor C. F. Olsen, J. C. Nielsen, P. Matson og Præsident Flygare gave mange gode Raad og Lærdomme til de Tilstedeværende.

Blandinger.

Cane Creek Mordernes Dom. En Missionær, som nylig er kommet hjem fra en Mission til de sydlige Stater, og som havde en Samtale med Broder Condor af Cane Creek, i Staten Tennessee, hvis Søn og Stedsøn bleve myrdede tilligemed Ældsterne Gibbs og Berry den 12te August 1884, siger, at Broder Condor fortalte ham, at syv eller otte af de fjorten Personer, som deltoge i Blodbadet ere døde i det sidste halvandet Aar.

Den assisterende Retsbetjent i Hickman County, som var en af dem, døde sidste Aar og var bleven saa afskyet førend han døde, at hans Begravelse kun var overværet af Negere, og ikke en eneste hvid Mand var til Stede.

En anden af Pøbelen døde sidste Aar af en Sygdom, som ingen af Lægerne der før havde set. Han blev sort over det hele, hans Øjne trængte sig ud af deres Hulninger, den indvendige Del af hans Mund trængte sig ud, og han led ubeskrivelige Kvaler førend han døde.

En anden kom i Drukkenskab op at slaas med en anden Mand, som ligeledes havde været en Deltager i Myrderiet, og fik et Knivstik, af hvilket han led længe og haardt, og tilsidst mistede han endog sin Forstand. Medens han var i denne Stilling, talte han bestandig om Cane Creek Blodbadet, og talte om hvor Hestene vare skjulte og hvorledes Gjerningen var udført. Hans Deltagere i Forbrydelsen blev tilsidst bange for hans Snak, og nogle af dem stode Vagt ved hans Seng for at forhindre Andre i at komme nær og lytte til ham, indtil Døden lukkede hans Mund.

Salomon Hinson, som var den, der mere end nogen Anden foraarsagede den grusomme Gjerning, og som i to Dage førend Myrderlet red omkring og ophidsede Befolkningen til Mord, og som samlede Folk for Angrebet paa Cane Creek, har siden den Tid vedblevet at hensygne, til han er nu næsten ikke andet end et Skelet, og hans Død af Tæring ventes inden længe

Nok en af Pøbelen har mistet Forstanden, og hans Hustru paastaar, at Aarsagen til hans Tilstand er hans Deltagelse i og Erindring om Mordet. Mange Ikke-Mormoner udtale frit deres Tro, at alle disse Omtaltes Skjæbne er intet mindre end Straf for „Mormonernes" Drab.

John Vanderver, en af Pøbelen, som var en fremragende Baptistprædikant i den Egn, og som gjorde Alt han kunde for at opvække en morderisk Stemning ved at rejse omkring og læse Uddrag fra Salt Lake Tribune til sine Menigheder, var sidste Aar udelukket fra Baptist-Kirken for Voldtægt, men blev siden gjenindsat, da han sagde, at Offeret for hans Anfald var ligesaa skyldig som han. Han har siden prædiket ligesaa højt som før og med usvækket Popularitet.

Deseret News.

— I Staten Minnesota i de Forenede Stater har der nylig raset en Hvirvelstorm, som har anrettet forfærdelige Ødelæggelser. Byerne St. Cloud og Rapids ligge fuldstændig i Ruiner, 67 Mennesker ere omkomne og 160 ere blevne saarede. Den materielle Skade anslaas til 500,000 Dollars.

— Postkontoret i Saltsøstaden tjente i Aaret 1834 20,000 Dollars til de Forenede Staters Statskasse. Siden Postportoens Nedsættelse har Fortjenesten været mindre, men er dog endnu god. Der modtages daglig omtrent 6000 Breve og omtrent det samme Antal afsendes.

En mærkelig Daab. Ifølge „Thist. A. Av." skal en Præst i Thy for nogen Tid siden have udført en Daabshandling med et dødfødt Barn. Da Daaben som menneskelig Gjerning er den Bekjendelseshandling, ved hvilken et Menneske optages i den kristelige Kirke, men en Daabsbekjendelse aabenbart forudsætter et levende Menneske — nogle Præster og Lægfolk af den grundtvigianske Anskuelse antage jo endog, at Troen som spirende eller ubevidst kan være til Stede selv hos spæde Børn — spørger Bladet: Er en Daab som den omtalte tilstedelig efter gjældende Kirkeskik, og er den forenelig med Kirkens Lære om det første Sakramente?

En Drom.

Jeg drømte en Gang, at jeg stod i en Dal,
Der laa iblandt Fjelde saa øde og gold,
En Genius stod ved min Side.
„Se didhen," han sagde og løfted' sin Haand,
„Der ser Du et solbelyst, underfulot Land,
Hvor Tiden saa skjønt mon henglide."

Jeg Blikket did retted' og henrykt jeg saa
Langt bort i det Fjærne et Rige, som laa
Paa grønklædte, sollyste Høje.

En underlig Tanke fløj gjennem min Barm,
Jeg følte en Længsel saa brændende varm
At vandre fra Trængsel og Møje.

Og ivrigt jeg adspurgte Genien: Sig,
Hvad hedder det Land og hvor er den Sti,
Som leder did op over Bjærget?
Her nede i Dalen er dunkelt og koldt,
Der oppe er Varme og Lys overalt,
Og alting mod Ondt synes værget.

Og Genien sagde: „Det Rige Du ser,
Er Æres og Hæders; did kommer ej fler
End de, hvilke Gud vil forlene
En Gnist udi Hjærtet af Sandhedens Glød,
Og hvilke med Troskab i Liv og i Død
Det Sande og Skjønne mon tjene."

„Og Vejen did op gjennem Arbejde gaar;
Den synes vel ofte besværlig og haard,
Thi tusinde Hindringer findes.
Vist Mange did skue med Længsel og Haab,
Men det er ej nok for at komme der op,
Hvor Ære og Hæder kan vindes."

Jeg vaagned' af Drømmen, men end i mit Bryst
En Gjenklang jeg føler af Geniens Røst,
Den lever saa frisk i mit Minde.
Jeg kan ikke glemme det Syn, som jeg saa,
Men stedse jeg længes det Rige at naa,
Hvor Tiden i Fryd skal henrinde.

Dødsfald. Peter Nielsen af Hjærnebetændelse. Han blev født i Polsker paa Bornholm i Danmark den 23de Marts 1824 og døde den 28de Februar 1886 i Mexiko.

— Kirsten Steffensen født Jensen, af Vattersot. Afdøde var født i Store-Vorde, Aalborg Amt i Danmark den 22de September 1826 og døde den 15de Marts 1886 i Manti City, Utah. Hun efterlader sin Mand, 3 Døttre og 5 Børnebørn.

— I Ephraim, Sanpete Co. Utah, Eduard Eriksen, Søn af S. P. og Nikoline Eriksen, den 24de Februar 1886. Han var født i Frederiksstad i Norge den 17de Juni 1866.

— I Huntsville, Weber Co. Utah, Jens Jørgensen, den 20de Februar. Han var født paa Aarhus Mark den 14de Februar 1808. Han efterlader en Enke i Huntsville og en Søn i Staterne.

— I Riverton, Salt-Lake Co., Marie Harder Madsen, den 24de Februar. Hun nedkom den 24de Januar d. A. med en Datter, der tilligemed et andet Barn paa 3 Aar og hendes Mand efterlever hende. Hun blev født den 22de Juli 1852 paa Sjælland og emigrerede til Utah i Aaret 1879.

De Alle levede og døde som trofaste Sidste-Dages Hellige. (Bikuben.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.